

Říjen

Panna Maria – „žena eucharistie“

Bratři a sestry,

naše putování Rokem Eucharistie končí. Jeho podněty však byly tak silné, že by neměly vymizet z našeho života. Snažili jsme si některé připomenout na stránkách našich farních listů. Vycházeli jsme z Písma svatého, z posvátné církevní Tradice i z různých zkušeností a postřehů Božích přátel – některých svatých, kteří nás tímto rokem provázeli. Na svatopetrském stolci došlo k předání „štafety“ nejvyššího „služebníka všech Božích služebníků“ právě během tohoto roku. Ten, který vyhlásoval Rok eucharistie ukázal mimo jiné ve své encyklice „Ecclesia de eucharistia“ na Pannu Marii ve vztahu k tomuto ústřednímu tajemství života církve. V růžencovém měsíci říjnu na závěr Roku eucharistie si nejen připomeňme a přečtěme, ale především porozjímejme bohaté eucharistické motivy v souvislosti se životem Matky Boží. Tím se nám také ukazuje vynikajícím způsobem souvislost základních a nejdůležitějších pilířů naší katolické víry: **eucharistie, Maria a papež.**

Jan Pavel II. nás vedl do školy Marie „ženy eucharistie“ těmito podněty:

„Chceme-li objevit důvěrný vztah, který poutá církev k eucharistii, v celém jeho bohatství, nesmíme zapomínat na Marii, Matku církve a její vzor. V apoštolském listu *Rosarium Virginis Mariae* jsem poukázal na nejsvětější Pannu jako na učitelku kontemplace Kristovy tváře a mezi tajemství světla jsem vložil také *ustanovení eucharistie*. Vždyť Maria nás může k této svátosti vést, protože k ní má hluboký vztah.

Na první pohled evangelium o tomto tématu mlčí. Ve vyprávění o ustanovení, večer na Zelený čtvrtek, se o Marii nemluví. Naopak se ví, že byla přítomna mezi apoštoly, „kteří jednomyslně setrvali v modlitbách“ (Sk 1,14) v *první komunitě shromážděné po nanebevstoupení v očekávání Letnic*. Tato její přítomnost nemohla jistě chybět při slavení eucharistie mezi věřícími první křesťanské generace, vytrvalými „v lámání chleba“ (Sk 21,42).

Ale kromě její účasti na eucharistické hostině lze Mariin vztah k eucharistii nepřímo odvíjet od jejího vnitřního postoje. *Maria je „žena eucharistie“ celým svým životem*. Církev, která hledí na Marii jako na svůj vzor, je povolána napodobovat ji také v jejím vztahu k tomuto přesvatému tajemství.

Mysterium fidei! Je-li eucharistie tajemstvím víry, které natolik přesahuje náš rozum, že se musíme zcela svěřit Božímu slovu, nikdo nám nemůže být oporou a vůdcem v podobném postoji tak jako Maria. Když opakujeme Kristovo gesto při Poslední večeři, abychom splnili jeho příkaz: „To čiňte na mou památku!“, přijímáme zároveň Mariinu výzvu uposlechnout ho bez váhání: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,5). Svou mateřskou starostlivostí prokázanou na svatbě v Káně Galilejské jako by nám říkala: „Neváhejte a důvěřujte slovu mého Syna. On byl s to proměnit vodu ve víno, a stejně je také schopen

učinit z chleba a vína své tělo a svou krev, a odevzdat tak v tomto tajemství věřícím živou památku na svou Paschu a stát se „chlebem života“.

V jistém smyslu žila Maria svou eucharistickou vírou ještě dříve, než byla eucharistie ustanovena, už tím, že *poskytla své panenské lůno k vtělení Božího slova*. Eucharistie odkazuje na utrpení a vzkříšení, ale navazuje zároveň na vtělení. Maria počala při Zvěstování Božího Syna také ve fyzické podobě těla a krve a předjímalá tak v sobě to, co se v jisté míře svátostně uskutečňuje v každém věřícím, který přijímá tělo a krev Páně pod způsoby chleba a vína.

Existuje ostatně hluboká analogie mezi fiat, pronesené Marií v odpověď na andělova slova, a amen, které pronáší každý věřící, když přijímá tělo Páně. Od Marie se vyžadovalo, aby věřila, že ten, kterého počala „působením ducha Svatého“, je „Boží Syn“ (srov. Lk 1,30-35). V souvislosti s vírou Panny se po nás v eucharistickém tajemství chce, abychom věřili, že tyž Ježíš, Syn boží a Syn Mariin, se zpřítomňuje s celým svým boho-lidským bytím pod způsoby chleba a vína.

„Blahoslavená, která jsi uvěřila“ (Lk 1,45); Maria v tajemství Vtělení předjímalá také eucharistickou vírou církve. Když při navštívení nese v lůně Slovo, jež se stalo tělem, stává se jakoby „svatostánkem“ – prvním svatostánkem v dějinách - , kde Syn Boží, lidským očím ještě neviditelný, se nechává zdravit Alžbětou, jako by téměř „vyzařoval“ své světlo skrze Mariiny oči a hlas. A uchvácený Mariin pohled, když kontempluje tvář sotva narozeného Krista a když ho tiskne ve své náruči, není to snad nevyrovnatelný vzor lásky, jímž se má inspirovat každé naše přijímání eucharistie?

V eucharistii se církev plně spojuje s Kristem a jeho obětí a osvojuje si Mariina ducha. Je to pravda, kterou můžeme prohloubit, když si *znovu pročteme Magnificat* pod zorným úhlem eucharistie. Vždyť eucharistie je jako Mariin chvalozpěv především chválou a díkůvzdáním. Když Maria zvolá: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu, mém spasiteli“, nese v lůně Ježíše. Chválí Otce „za“ Ježíše, ale chválí ho také „v“ Ježíši a „s“ Ježíšem. A právě toto je „eucharistický postoj“.

Zároveň Maria připomíná veliké věci, které Bůh vykonal v dějinách spásy podle příslibu daného otcům (srov. Lk 1,55), a zvěstuje div, který je všechny překoná, výkupné Vtělení. V *Magnificat* je konečně přítomna i eschatologická povaha eucharistie. Pokaždé, když se nám Boží syn představuje v „chudobě“ svátostných znamení chleba a vína, je vložen do světa zárodek nových událostí, v nich jsou „mocní sesazeni z trůnu a poníženi povýšení“ (srov. Lk 1,52). Maria opěvuje „nová nebesa a novou zemi“, které v eucharistii nacházejí své předjímaní a v jistém smyslu svůj program a plán. Vyjadřuje-li *Magnificat* Mariinu spiritualitu, pak nám nic nepomáhá žít eucharistické tajemství víc než tato spiritualita. Eucharistie je nám dána, aby náš život, stejně jako Mariin, byl jediným *Magnificat*!“

V tomto závěrečném měsíci Roku eucharistie se jistě objeví celá řada článků, úvah a podnětných myšlenek k hlouběji prožívanému eucharistickému tajemství. K naší osobní modlitbě posvátného růžence mohou posloužit předchozí myšlenky o Marii „ženě eucharistie“, když se během tohoto měsíce budeme modlit desátek o ustanovení eucharistie. Můžeme si na jeho začátku přečíst a chvílku prorozjímat některý úryvek uvedeného textu a potom jím prozářit jednotlivé zdrávky desátku, aby naše modlitba byla živější a vroucnější.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Říjen 2005

1. sobota	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. neděle	27. neděle v mezidobí
4. úterý	Památka sv. Františka z Assisi
6. čtvrtek	Sv. Bruna, kněze
7. pátek	Památka Panny Marie Růžencové
9. neděle	28. neděle v mezidobí

Sv. František z Assisi

- 12. středa Sv. Radima, biskupa
- 15. sobota Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
- 16. neděle 29. neděle v mezidobí
- 17. pondělí Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
- 18. úterý Svátek sv. Lukáše, evangelisty
- 19. středa Sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese, kněze, a druhů, mučedníků
- 23. neděle 30. neděle v mezidobí
- 24. pondělí Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
- 26. středa Památka sv. Gilberta, opata
- 28. pátek Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
- 30. neděle 31. neděle v mezidobí

Oznámení

- **Biblické katecheze o starozákonních knihách „Malí proroci“ budou pokračovat v sobotu 1. a 15. října** po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Po celý měsíc říjen se před večerní mší svatou a před nedělními bohoslužbami modlíme posvátný růženec.**
- **Přednáška z historie na téma „Inkvizice a čarodějnice“ se koná v sobotu 8. října po večerní mši sv. ve farním sále.** Přednášející bude stálý jáhen Ing. Pavel Karel Mráček O.P.
- **Promítání videofilmu o sv. Terezii z Avily bude v sobotu 22. října po večerní mši sv. ve farním sále.**
- **Úklid kostela sv. Jana Nepomuckého a jeho okolí bude v sobotu 29. října od 8,30 hod.** Všichni, kdo si rádi protáhnou kostru, budou vítáni.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 09.09.2005 u Nejsv. Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, MUDr. Horáková, S. Hojek, J. Havel, J. Nekula a S. Dobeš

1. Kontrola činnosti za uplynulé období

Konstatováno, že akce předpokládané pro letní období byly vesměs úspěšně realizovány, kontakty věřících s duchovním správcem farnosti i se členy Výboru naší Společnosti se dobře rozvíjejí. Snaha o úklid a zkrášlení okolí i vnitřku všech našich svatyní je dobře znatelná.

2. Technické záležitosti provozu a údržby kostelů

Ing Vítek Bobysud má v práci jednání se sochařem panem Štěrbou ve věci vhodného využití prázdné niky u vchodu do areálu kostela sv. Jana. Předseda s ním věc opětovně projedná tak, aby Výboru mohla být podána zpráva o průběhu této akce. V úvahu přichází možnost vrátit do tohoto prostoru kříž, nyní dlouhodobě uložený v prostoru věže, nebo tam instalovat sochu některého z našich světců. Podle návrhů Ing Bobysuda a dalších bude rozhodnuto o konečném řešení. Ideální by snad bylo získat sochu novou, ovšem je zde nepřehlédnutelná obtíž s financováním,

- stav Havel upozornil na zatékání střechou nad farní aulou. Provede ještě s Mgr Hojkem podrobnou prohlídku této závady a s nálezem seznámí stavebního technika Konsistoře pana Vacha, který může zabezpečit opravu střechy,

- Mgr Hojek sdělil, že z opěrné stěny u sv. Jana směrem k Nepomucké ulici vypadávají některé kameny, které je třeba vyhledat a umístit na původní místo. Na příští schůzi bude dohodnuto, jak opěrnou stěnu opravit,

- řešení přípravy pro farní aulu je sice arch Smolíkem již zpracováno, ale realizace zatím odsunuta na pozdější dobu

3. Různé náměty a diskuse

Přednášku pana jáhna Karla Mráčka ohlásí P. Lohel v dostatečném předstihu ve všech kostelech, její téma bude Inkvizice a čarodějnické procesy,

- farní návštěvu u Maltéžských rytířů rovněž P. Lohel včas oznámí,

- předseda projedná s Ing. Drábem obnovení farní webové stránky na Internetu

Příští schůze výboru SPKK bude v pátek 14.10.tr na obvyklém místě.

zaznamenal S. Dobeš

Naši světci

Sv. Terezie od Ježíše, panna a učitelka církve památka 15. října

těž sv. Terezie z Ávily, nebo sv. Terezie Veliká. Teresa Sanchez de Cepeda y Ahumada se narodila r. 1515 ve zbožné šlechtické kastilské rodině z druhého manželství svého otce. Ve čtrnácti letech jí zemřela matka. Byla na vychování u Augustiniánek, ale po jednom a půl roce se pro nemoc vrátila a žila u otce nebo u příbuzných. Její strýc ji seznámil s dopisy sv. Jeronýma.

V devatenácti letech vstoupila přes otcův odpor do konventu karmelitského řádu v Ávile, kde žilo 140 řeholnic. Ty se řídily umírněnou řeholí. Odloučení od rodiny jí trápilo, ale otec nakonec ustoupil.

Terezie brala všechno opravdově, a r. 1538 vážně onemocněla. Z nemoci se postupně uzdravila, ale celý život měla bylo její zdraví oslabeno. V těchto letech měla vidění, slyšela hlasy. Nejdříve z toho byla zmatená, vyčítala si svou nedokonalost. Někteří lidé ji považovali za posedlou. Pomohli jí sv. František Borgia a sv. Petr z Alcantary a jiní dominikáni a jezuité, kteří poznali Boží vliv a přivedli ji na správnou cestu. Později byla tato vidění prohlášena za pravá a ve shodě s katolickou vírou.

Po jedné takové extatické chvíli učinila slib, že bude jednat ještě dokonaleji a ještě věrněji dodržovat řádovou řeholi. V r. 1562 založila klášter bosých karmelitek. Jeho brána se otevřela pro čtyři novicky bez věna, odhodlanými vést život zcela oproštěný, jak to symbolicky naznačovaly jejich neobuté nohy.

Podporoval ji i druhý velký španělský mystik sv. Jan od Kříže. S jeho pomocí založila mužskou větev řádu. Mezi roky 1567 a 1582 bylo ve Španělsku založeno osmnáct takových klášterů, mužských i ženských. To neproběhlo hladce, reforma měla mnoho odpůrců, ale byla schválena r. 1580 papežem Řehořem XIII. Tato Tereziina reforma zasáhla nakonec celý karmelitánský řád.

V těchto letech se Terezie věnuje rozvoji řádu. Při cestě z kláštera v Burgosu v r. 1582 onemocněla, v Alba de Torres ulehla a dne 4. října 1582 zemřela. Byla prohlášena za blahoslavenou r. 1614 a kanonizována r. 1622 Řehořem XV. Její svátek byl stanoven na 15. října, den následující po jejím úmrtí. To je malá – nepodstatná – zajímavost. Právě v roce jejího úmrtí byla totiž provedena gregoriánská reforma kalendáře a bylo vynecháno 10 dní, 5. října až 14. října včetně.

Sv. Terezie je příkladem spojení kontemplativního života s životem aktivním. Bohaté je její literární dílo, stala se mistrem španělské literatury. O svém životě a vztahu k Bohu vypráví v díle Život, doplňkem je Kniha zpráv, Kniha o zakládání a dopisy, kterých se zachovalo přes 400. Všechna díla jsou psána s velkým půvabem, upřímností a jazykovou kulturou. Napsala také soubor rad pro mladé řeholnice Cesta k dokonalosti, podaný téměř hovorovou řečí. Nejslavnější z její tvorby je extatické dílo Hrad v nitru, psané v náboženském zápalu a s využitím básnických prostředků. Zde zobrazuje duši jako hrad rozdělený na sedm příbytků, jež představují sedm stupňů modlitby, po nichž se dospívá k dokonalosti a nakonec ke splynutí duše s Bohem. Psala i působivé básně, z nichž nejhezčí jsou skladby lidového rázu s vánoční tematikou. Řada jejích děl vyšla i česky v Karmelitánském nakladatelství.

Dvě drobné ukázky z jejích dopisů ukáží i její smysl pro humor. V dopise P. Bañezovi píše „Tak jako Vaší Důstojnosti připadá těžké být v dopisech rozvláčný, tak zase mně je zatěžko vyjádřit se krátce.“ V dopise převorce Marii píše o otcích Antoniovi a Marianovi, kteří o sobě nedávali dlouho vědět: „Otcí Antoniovi od Ježíše a otcí Marianovi se poručím s poznámkou, že já také chci usilovat o dokonalost, které oni už dosáhli, totiž nepsat.“

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

50. Co jsou dogmata víry?

Dogmata jsou pravdy, které jsou buď Bohem zjeveny nebo jsou nutně spojeny se zjevením a které církev učí jako neodvolatelně závazné pro všechny věřící k přijetí. Některé příklady dogmat jsou božství Krista, jeho skutečná přítomnost v eucharistii nebo Neposkvrněné početí Panny Marie. (88)

51. Jaký vztah mají dogmata k duchovnímu životu?

Dogmata zajišťují věroučný základ pro duchovní život. A naše věrnost v duchovním životě osvěcuje naše chápání dogmat a uschopňuje nás, abychom je vnášeli do ušlechtilé praxe. (89)

52. Jaký je vzájemný vztah mezi dogmaty?

Jejich vzájemný vztah je v „hierarchii pravd“. Některá dogmata jsou základnější než jiná. Ale všechna jsou vyjádřením téhož pokladu víry. (90)

53. Podílejí se všichni věřící na právu chápat a předávat zjevenou pravdu?

Ano, silou Ducha Svatého přebývajícího ve věřících jsou uschopněni uchopit smysl Božího zjevení a předávat jej ostatním bez omylu. (91-92)

54. Co je to smysl víry?

Pod vedením Ducha svatého je smysl víry instinkt věřících k tomu, co Bůh zjevil, a hlubší pronikání do jeho významu zjevené pravdy a velkodušnější tíhnutí k odpovědnosti vůči poznanému. (93)

55. Jak církev roste v chápání víry?

- = věrným rozjímáním, studiem a bádáním;
- = životní zkušeností věřících
- = biskupským kázáním nástupců apoštolů (94)

56. Jak se používá Písmo svaté, Tradice a Magisterium?

Jsou používány společně, ne v oddělené kompetenci, ale každý z nich spolupracuje s ostatními ke spáse duší. (95)

Čísla v závorkách odkazují na velký Katechismus katolické církve k podrobnějšímu studiu.

DUCHOVNÍ PRAXE

34. Co je opravdové předsevzetí?

Je to vážná vůle a úmysl polepšit se a již nehřešit.

35. Kdy je předsevzetí takové, jaké se vyžaduje při zpovědi?

1. jsme-li odhodláni varovat se všech nebo aspoň všech smrtelných hříchů;
2. chceme-li se varovat příležitosti ke hříchu a užívat prostředků, které vedou k nápravě;
3. máme-li vůli, vykonat uložené pokání a nahradit škodu, jestliže jsme nějakou způsobili.

Kdo se zpovídá jen ze všedních hříchů, musí litovat alespoň jednoho z nich a aspoň v něm se chtít polepšit.

Kdyby někdo neměl předsevzetí, varovat se některých všedních hříchů, např. malých lží nebo nelaskavostí, nebyla by zpověď proto neplatná – bylo by to však velmi nedokonalé a u řeholníka velmi povážlivé.

Blízkou příležitostí ke hříchu se rozumí všechno, co by nás pravděpodobně svedlo ke hříchu, např. osoba, společnost, hra, kniha. „Kdo miluje nebezpečí, zahyne v něm.“ (Sir. 3,27). Pevná vůle varovat se blízké příležitosti je nejjistějším znamením, že je lítost pravá a předsevzetí dobré.

Předsevzetí ať je spojeno s pokornou nedůvěrou ve vlastní síly a s pevnou důvěrou v Boží milost a pomoc.

Pout' do Kolína n. Rýnem

Na své první **Světové setkání mládeže** jsem vyjel 14. srpna 2005. Původně jsem neměl v úmyslu tam vůbec jet. Kamarádi z mého okolí to taky nelákalo. Pak jsem ale potkal jednu paní – Mílu, s kterou jezdívám do Medjugorje, a ta mě přemluvila ať jedu s nimi. To znamená s vlašimskou farností. Mockerát jí za to děkuji. Bylo to někdy v únoru ještě za Jana Pavla II a nechal jsem se přesvědčit, že to bude možná poslední setkání mládeže s tímto papežem. Tak jsem se na něj těšil. Potom (to už jsem měl pout' zaplacenou) jsem byl zklamaný, že světový den už nebude s Janem

Pavlem II.. Přesto jsem, jako všichni ostatní účastníci, ještě od něj dostal pozvání a poselství. Díky tomu toto setkání bylo něčím vyjímečné. Jeden papež nás pozval, ale přijel už druhý. Jak jsem několikrát slyšel, *mnozí říkali, že jsme tedy mládež dvou papežů*. A i mladí to dávali najevo skandováním Jana Pavla, kdykoli o něm byla zmínka. Nakonec jsem si říkal, že aspoň poznám nového papeže Benedikta při jeho první velké akci. A nezklamal jsem se.

Z Prahy vyjízděly čtyři autobusy od Nazareta (centrum mládeže v Kunraticích). Někteří už byli v té době v Kolíně na předprogramu (z naší farnosti Václav Plíšek a Tereška Hojková), nebo jako dobrovolníci. Už v Nazaretě jsem s radostí spatřil několik známých tváří, převážně z křesťanských akcí.

Cesta trvala asi 12 hodin a těsně před Kolínem nám rozdali účastnické pasy se stravenkami na celý pobyt, kartu na vstup do určitého sektoru v Marienfeldu a kartu na dopravu, kterou jsem později velmi ocenil. Aby byl pas dobře viditelný, dostali jsme přívěsky kolem krku, na které se zavěsil. Přívěsky byly pro všechny poutníky stejné. Mohli jsme tak lehce zjistit, kdo jsou poutníci a kdo ne. Byl to vlastně malý viditelný symbol, že patříme k sobě. V autobuse jsme si předčítali i pravidla pro poutníky, jež se musí na tak velké akci dodržovat. Jedno pravidlo jsme ale hned po příjezdu museli porušit. Šlo o ubytování ve škole, kdy vznikly první

organizační nejasnosti. Měli jsme se rozdělit na holky a kluky a to ještě na předem stanovený počet. Tak se lehce stalo, že se našla skupinka smíšená (dva kluci, šest děvčat), na kterou rozpočítání nevyšlo a byl jsem v ní zrovna já. Nemusel jsem toho ale vůbec litovat, jak se brzy ukázalo. Po delším dohadování se nás Němci rozhodli ubytovat v tělocvičně, dvorkem oddělené od školy. Celá tělocvična pro osm lidí byl, myslím zvláště v naší situaci, docela přepych. Holky si hned natáhly na spaní pořádné žíněny místo karimatek, které nám půjčili, tak se spalo měkce.

Po příjezdu do školy nám darovali batůžky s logem setkání. Další milé překvapení bylo, že nebyly prázdné. V nich jsme našli velmi praktické věci. Brožurku s programem na celý týden, s liturgií, noviny pro poutníky, mapu Kolína, Bonnu a Düsseldorfu a láhev s dobrou vodou.

Horší byla domluva o sprchách. Jedna německá dobrovolnice (volunteer), je nám chtěla po dotaze, kde jsou, ukázat na mapě. Říkala, že kapacita školy je několikrát překročena a měli bychom proto chodit na plavecký stadion vzdálený půlhodiny cesty. Míla, která tam se mnou byla, podotkla, že to se jí ještě nestalo. Navíc jsme měli sebou dívku Katku, která byla na vozíku.

V úvodním dopise bylo varování, jak je pout' náročná a týkalo se to i sprch a WC, tak jsem na to byl částečně připravený i když toto jsem nečekal. Naštěstí jsme se rozhodli nedát na rady a prozkoumali jsme okolí tělocvičny a hned za dveřmi v chodbě byly objeveny sprchy. Stejný nápad měli i ostatní, co zůstali ve škole, žel nenalezli nic jiného než WC.

Ještě ten den začínala v 19h mše svatá s úvodním programem v českém centru. Ubytovali nás asi 45min. od centra, proto jsme se vypravili trochu dřív, abychom našli podle mapy kostel sv. Anežky (římské). Dobře jsme udělali a dostali se tak ještě dovnitř. Kostel byl zcela naplněn a dost Čechů stálo venku před obrazovkou. Ta byla pro ty, co se nedostali dovnitř, aby viděli, co se děje. Vždyť nás do Kolína nad Rýnem přijelo asi 3,5 tisíce. O to hezčí bylo setkání s Václavem P., který bydlel jinde. Nečekal jsem, že se hned první večer mezi tím davem najdeme - dva farníci.

Během mše vyhrával brněnský orchestr za doprovodu vícehlasého sboru. Biskupů a kněží tam bylo velmi mnoho. I když jsme se trošku mačkali převládala tam úžasná atmosféra. Vyjádřil bych to větou: "Všichni jsme jedno tělo, spojil nás Ježíš", jak se zpívá v jedné písni.

Po mši následovala scénka s příchodem tří králů. Mottem celého setkání byla právě jejich myšlenka, kterou se rozhodli uskutečnit: „přišli jsme se mu poklonit“. Tímto skutkem se všichni poutníci, po vzoru tří králů, nechali inspirovat. Podle legendy jsou ostatky králů uloženy v kolínském dómu a zde

jsou i nejvíce uctíváni. Já jsem se byl podívat hned druhý den dopoledne (pro mě nejkritičtější) na pozlacenou schránku s jejich ostatky.

Naší skupinku pohltit proud lidu různých národností, ubírající se do chrámu. Obešli jsme vzájemně se držíce celý kostel a vzadu u schránky mě potěšila česká skupinka, která zpívala: My tři králové jdeme k vám... Po vyplivnutí ven jsme pokračovali prohlídkou města a přesouvali se na místo hromadného oběda pro Čechy. Cestou tam i zpět jsme poznávali různé národy a skupinky podle jejich vlajek.

Nejvíce dorazilo Italů, Poláků, Kanadánů a Francouzů.

Oběd v úterý čili druhý den se konal nedaleko českého centra na louce u plaveckého stadionu. Stali jsme se svědky pádu mýtu o precizní německé organizaci. Jídlo se mělo vydávat do 15h, ale to ještě víc, jak polovina lidí ve frontě nic nedostala. My jsme měli šikovné kamarádky, tak jsme se najedli. Odpoledne následovala mezinárodní mše svatá na RheinEnergieStadionu. Někteří, aby ji stihli, opustili frontu a oželeli oběd, ale zároveň s obědem se dávaly i balíčky na večeři, tak neměli ani večeři. Cesta na stadion zprvu probíhala hladce, pak se metro začalo plnit neustále nově nastupujícími davy a při výstupu jsme kolem sebe měli samé cizince. Na nástupišti náhradní dopravy pro poutníky čekaly davy. Ale přijíždějící tramvaje byly přeplněné těmi, co nastoupili dříve. Tak jsme se vydali na pouť asi 7km pěšky. Nebyli jsme zdaleka jediní, kdo měl stejný nápad. Od začátku až do konce cesty byl vidět dlouhý had lidí táhnoucí se po obou stranách bulváru. V tu chvíli jsem si začal uvědomovat, co to znamená několik set tisíc lidí, kteří mají stejný cíl. I když jsem netušil, jaká podívaná nás čeká. Měl jsem náhodou velkou českou vlajku, s níž jsem mával, abychom se neztratili a zároveň se k nám přidávali další češi. To byl krásný zážitek a důkaz toho, jak někdy funguje národní hrdost. Zároveň jsme další české vlajky vyhledávali a snažili se je dohonit. Konečně jsme stanuli před stadionem, kde nám oznámili, že je už hodinu plný a dovnitř se nikdo nedostane. Uvelebili jsme se na trávniku a pozorovali, jak se zvětšují skupinky kolem nás. K nám přicházeli postupně mávající další vlajkonosi se svými poutníky. Po půlhodině čekání – to už mše uvnitř skoro končila, k nám dorazili policajti a oznámili, že musíme na opačnou stranu stadionu, kde je obrazovka. Zde, že nic nevidíme. Mnohé to dost rozeznilo. Po chvíli jsme se vydali na okružní cestu. Než jsme spatřili obrazovku, míjely nás už davy spěchající pryč, že mše už skončila. Po ní měl následovat uvítací festival, tak jsme pokračovali. Na druhé straně bylo ale ještě více lidí než na louce, kde jsme stáli. A ti na konci už zřejmě mohli obrazovku sotva vidět. Rozhodli jsme se, že se vrátíme do školy. Na zastávce náhradní dopravy bylo opět plno lidí a bylo lepší jít i zpátky pěšky. Byl to komický pohled, kdy jedni ještě stále vystupovali a přicházeli (např. češi, co vydrželi čekat do 17h na oběd, nebo i ti, co nic do té doby nedostali) a druhí, kteří už stadion opouštěli, a tak se stalo, že jsme celou dopravu v Kolíně ucpali a zablokovali, jak o tom psaly i poutnické noviny druhý den. Na cestě zpátky jsme zjistili, že nejedí S-bahn (vlak) a museli jsme metrem. Byli jsme rádi, že jsme se dostali úplně unavení včas domů.

Každý den byl dopoledne program v českém centru. Společně jsme hledali čtvrtého krále – scénkami, písněmi. Mohli jsme využít různé workshopy – příležitosti k malování, popovídání si o nějakém problému apod.. Ve sklepení kostela byla zřízena pěkná kaple, kde probíhala adorace. Byla zde možnost dojít si k svátosti smíření. Hned vedle obrazovky, byl info-stánek, kde jsme si mohli koupit trička s logem setkání, poradili nám, co kde je a řešili případné problémy.

Ve středu jsem se rozhodl využít kartu na dopravu. Platila i do Bonnu a Düsseldorfu. Další výhodou bylo, že jsme mohli v těchto městech navštívit většinu muzeí nebo výstav zcela zdarma nebo se slevou. V Düsseldorfu také vydávali obědy podobně jako v Kolíně, i když to bylo lepší. Rozhodli jsme se, že nebudeme ztrácet čas a navštívili jsme rovnou Aquazoo. Vedle budovy zoo je krásný park, kde jsme se zchladili u vodotrysku. Večer jsme si našli v brožurce místní program a nejprve jsme přišli na italský koncert. Začali později a po chvíli jsme odešli, protože o kus dál vystupovala skupina Chorale METANOIA Afričanů z Konga. Dvanáctičlenný sbor, včetně dvou bubeníků, všichni ve stejných růžových kostýmech, nám zpíval chorály z různých míst Afriky. Naprosto nás nadchl jejich pěvecký arsenál a už třetí písničku nikdo neseděl v lavici. Všichni jsme vyšli do uliček a houpali se v rytmu afrických songů. To byl pro mě jeden z nejhezčích zážitků. Na zpáteční cestě jsem si popovídal ve vlaku s jednou Američankou, která má rodiče z Ukrajiny a taky už navštívila Prahu. Ještě u nás seděla jedna francouzská dobrovolnice a povídala, že toho mají na starosti opravdu dost a každý den musí vstávat před šestou hodinou ranní. Musela to být pro všechny dobrovolníky velká obět' připravit všechno pro tolik poutníků.

Ve čtvrtek měl přijet Benedikt XVI. do Kolína na lodi po Rýnu. Už od dopoledne se poutníci řadili podél pobřeží, aby co nejlépe viděli. Já jsem se se svojí skupinkou nechtěl tak dlouho mačkat a vyčkávat a

místo toho jsme se prošli kolem vody a zamířili jsme na stadion, kde měl být hudební program. Po zkušenosti z úterý jsme vyšli o dost dřív. Naštěstí většina lidí byla soustředěna u Rýna, tak na stadionu bylo poloprázdno. O příjezd papeže jsme stejně nepřišli, protože nám jej pouštěli na velká plátna uvnitř stadionu. Poté vystupovali umělci se světovým renomé různých národností a kultur. Zaujal nás zpěvák s velmi hlubokým hlasem vlastně spíš mručením. Hráli tu žestě ze Srbska, bubny z Mongolska, slyšeli jsme židovské moderní písně a na závěr se rozlehla stadionem taneční muzika DJ Dolores z Brazílie. To už jsme opustili vyhrazená místa v sektorech a sešli dolů na plac si zatancovat. V pátek jsme vyjeli do Bonnu. Prošli jsme se centrem, objevili rodný dům L. van Beethovena. A pomalu zamířili na živý muzikál. Italové se nezapřeli a začínali opět o půl hodiny později. Pak jsme zamířili na muzikál Jesus Christ Superstar v italštině a tentokrát se italové překonali a začali přesně. V sobotu jsme se přišli ráno rozloučit s kostelem sv. Anežky a našimi hostiteli z místní farnosti. Následoval přesun na Marienfeld asi 20km od Kolína. Z větší části jsme přijeli vlakem, zbylých 5 km došli pěšky. Cestou nás vítali místní mávajíce z balkónů a zírali na neuvěřitelně dlouhý průvod. Na Marienfeldu byl vytvořen umělý násyp pro velké pódium. A pod ním velké plochy rozděleny do sektorů. Většina Čechů byla v bočním sektoru B1. Zde jsme si rozložili karimatky, dostali jsme jídlo na celý den a radostně očekávali Benedikta a Vigílii. Během večera přicházeli ještě další mladí a nakonec byla celá plocha pokryta karimatkami a pokud se někdo ze středu sektoru, jako třeba já, chtěl dostat ven na cestu, musel si zout boty a projít mezi sedícími, někde už ležícími poutníky. Po soumraku přijel papež doprovázen hromovým skandováním např.: „Na setkání mládeže, Češi zdraví papeže.“ Večer bylo krásné pozorovat statisíce zapálených svící a v tichosti naslouchající mladé lidi. Kolovaly mezi námi překlady kázání, tak jsme i věděli, co nám papež chtěl sdělit. Po skončení jsme se uložili ke spánku pod širým nebem. Měli jsme štěstí, protože celý večer bylo zataženo, ale nepršelo. Vzbudili jsme se asi v osm ráno. Bylo trochu chladno a taky vlhko, protože padla rosa. Ale vyspali jsme se dobře. Papež přijel ve svém papamobilu už krátce před desátou hodinou. Hned se nám omluvil, že nemohl projet všemi sektory a pozdravit nás všechny zblízka. Ten den na mě mše působila velkolepě jako skutečná slavnost.

Hlavním tématem nedělní homilie byla Eucharistie.

Promluva Svatého otce byla výzvou s mnoha tvářemi. Ve své řeči Benedikt XVI. mladé lidi vyzval:

"Svoboda neznámá užívat si života, považovat se za naprosto autonomní, nýbrž řídit se podle měřítek pravdy a dobra, abychom se tak stali my sami pravými a dobrými."

"Nedejte se odradit od účasti na nedělní eucharistii a pomáhajte také ostatním, aby ji objevili. Jistě, aby z ní vyzařovala radost, kterou potřebujeme, musíme se učit stále lépe jí rozumět v její hloubce, musíme se učit milovat ji. Nasadíme se v tomto smyslu – stojí to za to!"

"Pomáhejte lidem objevit pravou hvězdu, která ukazuje cestu: Ježíše Krista! Snažme se my sami poznávat ho stále lépe, abychom mohli přesvědčivě vést k němu také ostatní. Vytvářejte společenství založená na víře!"

"Spontánnost nových komunit je důležitá, ale důležité je také zachovat společenství s papežem a s biskupy. Oni mají být zárukou toho, že nehledáme soukromé stezky, že žijeme v oné velké Boží rodině, kterou Pán založil na dvanácti apoštolech."

"Nesmíme například nechávat staré lidi jejich samotě, nesmíme přecházet bez povšimnutí kolem trpících. Když myslíme a žijeme v síle společenství s Kristem, otevírají se nám oči. Tehdy se nebudeme už přizpůsobovat živoření, které se stará jen o sebe sama, ale uvidíme, kde a jak jsme zapotřebí."

Na závěr svého kázání papež mladým lidem řekl: "Vím, že vy mladí, toužíte po velkých věcech, že se chcete zasazovat za lepší svět. Ukažte to lidem, ukažte to světu, který očekává právě toto svědectví od učedníků Ježíše Krista, a který - zejména skrze vaši lásku - bude moci objevit hvězdu, kterou následujeme. Pokračujme spolu s Kristem a žijme svůj život jako ti, kdo vpravdě uctívají Boha! Amen." Při závěrečné modlitbě Anděl Páně papež oznámil, že příští SDM se bude konat v australském Sydney v roce 2008.

Při zpáteční cestě jsem si užil poslední mačkanici. A tentokrát jsme ve vlaku jeli s přáteli z dominikánské republiky.

Na celém setkání se mi velice líbilo potkávání s úplně cizími lidmi, kteří měli stejný cíl jako my. Poznávali jsme tak bezprostředně různé kultury. Jednou vytáhli v tramvaji Italové kytaru, sotva měli prostor na hraní, ale neodradilo je to od dobré nálady a spousty písniček. Hodně lidí nám bylo velice ochotno poradit nebo pomoci (například, když jsme přenášeli Kát'u na vozičku, tak nám pomáhali třeba Poláci). A ze všech vyzařovalo radostné očekávání a skvělá atmosféra.

Václav D. (foto V. Plíšek)

Vydává:

Římskokatolická koširská farnost v Praze 5

Redakční rada:

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

Uzávěrka:

15. každého měsíce

Náklad:

170 výtisků

Neprodejné